

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od (...) – Państwowego Instytutu (...) z siedzibą w W. na rzecz P. P. (1) kwoty:

- 16.590 zł tytułem odszkodowania za niezgodnie z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

- 3.378 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1 wyroku);

oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2); nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 280 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt 3) oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 a rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 5.530 zł (pkt 4).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Powód był zatrudniony w pozwanym Instytucie od dnia 15 października 1997 roku, początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, a od dnia 1 stycznia 2000 roku - nieokreślony, ostatnio na stanowisku adiunkta w Zakładzie Ochron (...). Z dniem 2 stycznia 2004 roku powodowi powierzono funkcję Kierownika Pracowni (...) Ochrony (...) Oddechowych w Zakładzie Ochron (...).

W ust. III pkt 3 umowy o pracę zapisano, iż pracownik podejmując dodatkowe zatrudnienie bądź działalność gospodarczą, czy też zamierzając uczestniczyć w działalności innych podmiotów zawiadomi o tym Zakład Pracy, jeżeli zakres działania będzie podobny do zakresu działania Zakładu Pracy. Powyższe dotyczyło tylko pracowników uczestniczących w pracach badawczych.

Wynagrodzenie powoda wynosiło 5.530 zł.

Zakład, w którym pracował powód zajmował się badaniami i certyfikacją środków ochrony indywidualnej. W tym zakresie prowadził ścisłą współpracę z producentami, którzy zgłaszali do zakładu swoje wyroby. Zakład następnie badał wyroby na stanowiskach laboratoryjnych i wystawiał certyfikaty uprawniające do wprowadzenia produktów na rynek europejski. Zakład prowadził także działalność naukowo-badawczą, gdzie opracowywano nowe środki ochrony indywidualnej, korzystając z nowych technologii i materiałów.

Powód pracował w pracowni Ochrony Układu Oddechowego. Zdarzało się, iż współuczestniczył w projektach realizowanych między pracownikami.

Powód współpracował przy projekcie dotyczącym inteligentnego systemu środków ochrony indywidualnej do zastosowania w ratownictwie górniczym, chemicznym i straży pożarnej. Przy realizacji tego projektu powód nie wykonywał osobiście żadnych badań.

Powód współpracował z firmą (...) s.c. z siedzibą w D. od 2010 roku w ramach projektu „innowacyjne materiały tekstylne o właściwościach hydrofobowych i samooczyszczających się”. Powód nawiązał współpracę w chwili, gdy projekt został przyjęty. Firma (...) s.c. zajmuje się produkcją sprzętu dla alpinistów. Firma prowadzi również prace projektowe, badawcze, w zakresie produkcji odzieży.

W dniu 1 czerwca 2012 roku powód zawarł z (...) s.c. z siedzibą w D. umowę o dzieło, której przedmiotem było opracowanie informacji określającej przedmiot do zgłoszenia zastrzeżenia dla wzoru użytkowego układu warstw uwzględniającego zastosowanie materiałów modyfikowanych techniką plazmy w okresie do 30 lipca 2012 roku.

W dniu 1 czerwca 2012 roku powód zawarł z (...) s.c. z siedzibą w D. umowę o dzieło, której przedmiotem było opracowanie strategii komercjalizacji nowych wyrobów odzieżowych z uwzględnieniem uzyskanych wyników badań oraz opracowanej technologii modyfikacji powierzchni materiałów tekstylnych z udziałem plazmy (raport) w okresie do 31 sierpnia 2012 roku.

W dniu 1 września 2012 roku powód zawarł z (...) s.c. z siedzibą w D. umowę o dzieło, której przedmiotem było opracowanie informacji producenta (stosowanie, konserwacja) dla użytkowników wyrobów odzieżowych z materiałów modyfikowanych techniką plazmy w okresie do 21 grudnia 2012 roku.

Powód nie powiadomił pracodawcy o nawiązaniu współpracy z firmą A. M.. Jego działania dla tej firmy polegały na ustaleniu zakresu badań, harmonogramu realizacji projektu, wymiany maili dotyczących kwestii administracyjnych. Powód zajmował się kwestiami organizacyjnymi, finansowymi, pisał raporty i sprawozdania.

Do połowy 2012 roku pozwany nie dysponował reaktorem plazmowym, niezbędnym dla realizacji projektu (...) s.c.

Za część badawczą projektu realizowanego przez (...) s.c. odpowiadał wyłącznie zespół z Politechniki (...) pod kierownictwem prof. T..

Powód nie wykonywał badań parametrów fizycznych materiałów technicznych po modyfikacji plazmą. Powód dokonywał analizy wyników badań dostarczanych przez Politechnikę (...). Powód nie był częścią zespołu merytorycznego. Powód zajmował się przygotowaniem badań. Miał za zadanie zbadać stan techniki.

W marcu 2012 roku ukazały się w czasopiśmie naukowym dwa artykuły, których powód był współautorem wraz z osobami z Politechniki (...) oraz firmy (...) s.c. Powód przekazał wydrukowane artykuły oraz spis treści czasopisma swojemu zwierzchnikowi - dr M. w dniu 16 marca 2012 roku.

W styczniu 2013 roku wynalazek „Sposób wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy” otrzymał złoty medal w G. podczas konkursu „Student-wynalazca”. Jako twórców wynalazku wpisano m. in. powoda. Udział w konkursie został zgłoszony przez Politechnikę (...). Powód nie był o tym poinformowany.

Przełożona poprosiła powoda w dniu 24 kwietnia 2013 roku o informację, o które rozwiązanie z prof. T. chodziło w zgłoszonym i nagrodzonym wynalazku z G.. Powód stwierdził, iż nie wie o co chodzi. Wyjaśnił, iż nie zgłaszał żadnego wynalazku i nikt go nie prosił o zgodę na wpisanie jego osoby jako współautora. Stwierdził, iż postara się wyjaśnić sprawę z prof. T.. W dniu 24 marca 2014 roku J. T. zwrócił się do Centralnego Instytutu Ochrony Pracy z prośbą o wyjaśnienie sytuacji dotyczącej konferencji (...) w R. de J.. J. T. wyjaśnił, iż na oficjalnej stronie projektu, w zakładce „wyniki projektu” podano informację o przedstawieniu na konferencji części wyników dotyczących plazmowej obróbki węgla aktywnych. Jako autorów wystąpienia wskazano powoda, M. O. oraz J. S., który był członkiem zespołu badawczego z (...). Z kolei na stronie konferencji zawierającej abstrakty, w abstrakcie nr 439 jako autorów wymieniono wyłącznie powoda i M. O. mimo, iż treść abstraktu wskazywała na wykorzystanie w pracy w znacznym stopniu wyników uzyskanych przez zespół (...). W ocenie J. T. pominięcie w gronie autorów członków zespołu z (...) było celowym działaniem.

W dniu 15 lipca 2014 roku J. T. poinformował D. K., iż zgłoszenie patentowe pod tytułem „Sposób wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy” wniesione zostało do Urzędu Patentowego w dniu 16 kwietnia 2012 roku. Właścicielami patentu były: Politechnika (...) (50%) oraz (...) s.c. (50%), a twórcami: J. T. (30%), P. M. (10%), A. T. (10%) – ze strony Politechniki (...), A. M. (1) (20%), P. P. (1) (15%) i R. H. (1) (15%) – ze strony firmy (...). Patent powstał w wyniku realizacji projektu badawczego pt. „Innowacyjne materiały tekstylne o właściwościach hydrofobowych i samoczyszczących się dla odzieży specjalnej”, który realizowany był w ramach programu (...) ((...)) w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2012 roku przez

konsorcjum: (...) s.c. (lider) i Wydział (...) Procesowej i Ochrony (...) (wykonawca). Powód w trakcie realizacji projektu reprezentował stronę firmy (...) i z tego względu został przez tę firmę uwzględniony, jako współtwórca patentu.

W dniu 24 czerwca 2014 roku na powoda nałożono karę dyscyplinarną upomnienia za nieuprawnione ujawnienie w abstrakcie wysłanym na konferencję C. 2013 części badań autorstwa Politechniki (...). Powód został odwołany z funkcji Kierownika Pracowni z dniem 1 lipca 2014 roku. Powód odwołał się od nałożonej kary do Komisji Dyscyplinarnej. Powód wniósł także o przywrócenie do pracy na stanowisku kierowniczym.

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2014 roku pracodawca poinformował zakładową komisję związkową o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę. Komisja zakładowa zwróciła się z prośbą o odstąpienie od tego zamiaru.

W dniu 28 sierpnia 2014 roku strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy wskazano uczestniczenie przez powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy bez zawiadomienia pracodawcy, czym powód naruszył postanowienia pkt III. 3 umowy o pracę i co skutkowało utratą zaufania do powoda.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż stosownie do treści art. 45 § 1 kp wadliwość wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony zachodzi zarówno wówczas, gdy zostało ono dokonane z naruszeniem wymagań przewidzianych przepisami prawa pracy, jak i wówczas, gdy wypowiedzenie było nieuzasadnione. W przedmiotowej sprawie jako przyczynę wypowiedzenia wskazano uczestniczenie przez powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy bez zawiadomienia pracodawcy, czym powód naruszył postanowienia pkt III. 3 umowy o pracę i co skutkowało utratą zaufania do powoda.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż powód uczestniczył w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy i nie poinformował o tym fakcie pracodawcy. Sąd stwierdził, iż w toku procesu pozwany w żaden sposób nie udowodnił, aby uczestniczenie przez powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy stanowiło naruszenie ust. III pkt 3 umowy o pracę. Wspomniany zapis stanowi, iż pracownik podejmując dodatkowe zatrudnienie bądź działalność gospodarczą czy też zamierzając uczestniczyć w działalności innych podmiotów zawiadomi o tym Zakład Pracy, jeżeli zakres działania będzie podobny do zakresu działania Zakładu Pracy. Powyższe dotyczyło wyłącznie pracowników uczestniczących w pracach badawczych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu Rejonowego wynika, iż powód, w ramach czynności wykonywanych na rzecz (...) s.c. nie uczestniczył w pracach badawczych. Powód nie był częścią zespołu merytorycznego. Powód zajmował się przygotowaniem badań. Miał za zadanie zbadać stan techniki, ustalić zakres badań, harmonogram realizacji projektu. Powód zajmował się kwestiami organizacyjnymi, finansowymi, wymianą korespondencji dotyczącej kwestii administracyjnych. Powód ponadto dokonywał analizy wyników badań dostarczanych przez Politechnikę (...), pisał raporty i sprawozdania. Powyższy zakres udziału powoda w projekcie został potwierdzony w zeznaniach świadka A. M., właściciela firmy (...) s.c., stanowiącego w ocenie Sądu najbardziej wiarygodne źródło informacji w przedmiocie charakteru i rozmiaru czynności obciążających powoda w ramach nawiązanej z tą firmą współpracy. Ustalając zakres czynności wykonywanych na rzecz (...) s.c. przez powoda Sąd miał na uwadze, iż świadek R. H., również współpracujący z firmą, przy tym samym co powód projekcie – nie był w stanie stwierdzić z całą stanowczością, czy powód był członkiem zespołu merytorycznego. Opisując zakres czynności powoda świadek twierdził, iż „wydawało mu się, że powód był członkiem zespołu merytorycznego”. Świadek przyznał przy tym, iż przypuszczenie to ma związek z faktem, iż on sam był członkiem zespołu merytorycznego, wobec tego przyjął, iż powód także. W ocenie sądu I instancji pozwany nie udowodnił także, aby działalność firmy (...) s.c. w zakresie projektu dotyczącego opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni

materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy była podobna do działalności zakładu pracy. Zakład, w którym pracował powód zajmował się badaniami i certyfikacją środków ochrony indywidualnej. W tym zakresie prowadził ścisłą współpracę z producentami, którzy zgłaszali do zakładu swoje wyroby. Zakład następnie badał wyroby na stanowiskach laboratoryjnych i wystawiał certyfikaty uprawniające do wprowadzenia produktów na rynek europejski. Zakład prowadził także działalność naukowo-badawczą, gdzie opracowywano nowe środki ochrony indywidualnej, korzystając z nowych technologii i materiałów. Firma (...) s.c. zajmuje się natomiast produkcją sprzętu dla alpinistów. Firma prowadzi również prace projektowe, badawcze, w zakresie produkcji odzieży alpinistycznej. Znamiennym jest, iż powód, w ramach wykonywanych obowiązków pracowniczych uczestniczył w pracach badawczych wyłącznie w pracowni Ochrony Układu Oddechowego.

Zdarzało się, iż powód współuczestniczył w projektach realizowanych między pracownikami, jednak nie wykonywał osobiście żadnych badań w takich projektach. Powyższe dotyczy zwłaszcza projektu dotyczącego inteligentnego systemu środków ochrony indywidualnej do zastosowania w ratownictwie górniczym, chemicznym i straży pożarnej.

Z powyższego w ocenie Sądu Rejonowego wynika zatem, iż powoda, jako osoby, która nie uczestniczyła w procesie badawczym dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy ani u pracodawcy, ani w ramach współpracy z firmą (...) s.c., nie dotyczył obowiązek zawiadomienia zakładu pracy o podjętej działalności, określony w ust. III pkt 3 umowy o pracę.

Sąd podkreślił też, że nawet gdyby przyjąć, iż powód miał obowiązek, zgodnie z ust. III pkt 3 umowy o pracę zawiadomić pracodawcę o podjęciu współpracy z firmą (...) s.c., to uchybienie temu obowiązkowi nie mogło stanowić uzasadnionej podstawy wypowiedzenia mu stosunku pracy.

Zgodnie z treścią art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 roku o instytutach badawczych (Dz. U. z 2010 r., Nr 96, poz. 618 ze zm.) podstawę do rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w instytucie będącym podstawowym miejscem pracy z pracownikiem naukowym może stanowić wykonywanie przez pracownika naukowego dodatkowego zatrudnienia bez uzyskania wcześniejszej zgody dyrektora wyłącznie w ramach stosunku pracy lub w formie prowadzenia działalności gospodarczej.

Mając na uwadze treść art. 18 kp statuującego ogólną zasadę uprzywilejowania pracownika, Sąd stwierdził zatem, iż jedynie podjęcie przez powoda dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy lub prowadzenie przez niego działalności gospodarczej mogłoby stanowić uzasadnioną podstawę wypowiedzenia mu stosunku pracy, powód zaś współpracował z firmą (...) s.c. wyłącznie na podstawie umów o dzieło.

Sąd podkreślił też, że pozwany nie wskazał na regulacje wewnętrzne dotyczące realizacji obowiązku zawiadamiania pracodawcy o dodatkowej współpracy z podmiotem zewnętrznym. Świadek K. M. wskazała, że okresowo przedstawiała pracownikom odpowiednie listy z oświadczeniami, jednakże ani jeden tego typu dokument nie został złożony. Pozwany w umowie o pracę wprowadził zapis, którego realizacja nie została uregulowana przez pracodawcę, co może skłaniać do wniosku, iż pracodawca nie wiązał z tym obowiązkiem szczególnej roli. Badając zasadność podniesionej przez stronę pozwaną przyczyny wypowiedzenia, Sąd Rejonowy miał również na względzie zarówno kwestię powstania oraz ciężaru zarzuconego powodowi uchybienia obowiązkowi pracowniczym, jak również aspekt czasu, dzielącego moment powzięcia decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy od chwili, gdy miały nastąpić zdarzenia powodujące utratę zaufania do pracownika. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika bowiem, że strona pozwana uzyskała informację na temat współpracy powoda z firmą (...) s.c. już w marcu 2012 roku, kiedy to powód przekazał artykuły, których był współautorem swojemu zwierzchnikowi - dr M.. Powyższe artykuły powstały w wyniku współpracy Politechniki (...) z firmą (...) s.c. Kolejną informację na temat współpracy powoda z firmą (...) s.c. strona pozwana uzyskała w 2013 roku, kiedy to powód został wymieniony jako jeden z twórców wynalazku „sposób wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy”, który został nagrodzony w G. podczas konkursu „Student-wynalazca”. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. M., w zakresie, w jakim twierdziła ona, iż pierwszy sygnał wskazujący, że powód prowadzi działalność na rzecz firmy (...) s.c. pojawił się dopiero w dniu 15 lipca 2014 roku. Świadek sama przyznała, iż już w 2013 roku wysyłała do powoda zapytanie dotyczące się nagrody

dla wynalazku w G.. Nieprawdziwe okazały się twierdzenia strony pozwanej, podniesione w odpowiedzi na pozew, że odpowiadając na powyższe zapytanie powód „stanowczo zaprzeczył jakoby brał w nim udział”. Powód wyjaśnił jedynie, iż sam nie zgłaszał żadnego wynalazku i nikt go nie prosił o zgodę na wpisanie jego osoby jako współautora. W ocenie Sądu tak znaczny wpływ czasu, liczony od momentu powzięcia przez pozwanego wiadomości o tym, iż powód nie zawiadomił pracodawcy o podjęciu współpracy z (...) s.c. do momentu utraty zaufania do powoda z tego powodu może przemawiać za fikcyjnością wskazanej powodowi przyczyny wypowiedzenia.

Reasumując Sąd stwierdził, że dokonane wobec powoda wypowiedzenie umowy o pracę, wobec podania przyczyny nieprawdziwej i nieuzasadniającej rozwiązania stosunku pracy w tym trybie jest niezgodne z prawem. W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 47¹ k.p., zasądził od pozwanego instytutu na rzecz powoda odszkodowanie w żądanej kwocie, stanowiącej wysokość jego trzymiesięcznego wynagrodzenia liczonego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W zakresie żądania zasądzenia odsetek od zasądzonego odszkodowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 K.c. w zw. z art. 300 K.p. oraz 359 § 1 K.c. i art. 476 k.c. W pozostałym zakresie roszczenie powoda o zasądzenie odsetek podlegało oddaleniu. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. O kosztach sądowych w postaci zwrotu kosztów podróży w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 roku świadka A. M. (1) Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r, poz. 1025 z późn. zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Wysokość poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków została ustalona prawomocnym postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015 roku.

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia w części uwzględniającej powództwo wniósł pozwany.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, które miało wpływ na wynik sprawy, polegające na:

a) dokonaniu ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym, iż nie została wykazana utrata przez Pozwanego zaufania do Powoda. Podczas, gdy utrata przez Pozwanego zaufania do Powoda znajdowała oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej, które zostały wykazane przez Pozwanego i które Sąd I instancji uznał za udowodnione, a mianowicie, że Powód brał udział w projekcie (...) s.c. który został wskazany w oświadczeniu o wypowiedzeniu oraz nie powiadomił o tym fakcie pracodawcy pomimo, że obowiązek taki wynikał z zawartej z Powodem umowy o pracę.

b) dokonaniu ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym oraz doświadczeniem życiowym w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, że Powód nie był częścią zespołu merytorycznego PSA M., nie uczestniczył w pracach badawczych PSA M.. Podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że:

- Powód wykonywał badania w zakresie logistycznym oraz badania stanu techniki, wymieniany jest jako jeden z twórców powstałego w projekcie PSA M. wynalazku; zaś przy realizacji projektu wykonywał także badania laboratoryjne (zeznania świadka A. M. (1) na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r.)
- Powód uczestniczył w projekcie jako członek zespołu merytorycznego, świadek omawiał z nim kwestie dotyczące projektu (zeznania świadka R. H. (1) na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r.).

Natomiast, zgodnie z doświadczeniem życiowym należało ustalić, że przygotowanie badań, sprawdzenie aktualnego stanu wiedzy, analiza wyników badań i przygotowanie sprawozdania z badań stanowią pracę badawczą - są jej etapami.

c) dokonaniu ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym oraz doświadczeniem życiowym w zakresie w którym Sąd I instancji uznał, że działalność PSA M. nie była podobna do działalności (...), gdyż (...) prowadził działalność naukowo-badawczą w zakresie opracowywania nowych środków ochrony indywidualnej, zaś PSA M. w zakresie produkcji odzieży alpinistycznej. Podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że:

- (...) s.c. zajmowała się pracami projektowymi oraz badawczymi w zakresie produkcji odzieży (zeznania świadka A. M. (1) na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r.);

- (...) prowadzi działalność naukowo-badawczą, opracowuje nowe środki ochrony indywidualnej, w szczególności w postaci odzieży ochronnej, korzystając z nowych technologii i materiałów (zeznania świadka K. M. (2) na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r.);

- działalność P. P. w (...) była związana z kwestią ochrony człowieka w środowisku pracy, w szczególności w zakresie zapewnienia pracownikom odzieży ochronnej, Powód był kierownikiem projektu w ramach którego opracowywał nowe rozwiązania w zakresie odzieży ochronnej (zeznania świadka K. M. (2) na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r.)

- a także mając na uwadze, że zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego - jedną z kategorii środków ochrony indywidualnej jest odzież ochronna. Zaś praca nad odzieżą mającą ograniczyć negatywny wpływ czynników zewnętrznych na ciało człowieka była przedmiotem prac naukowych zarówno (...), jak i (...) s.c.

d) dokonaniu ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym i pozostałymi ustaleniami faktycznymi w sprawie, a mianowicie, że Strona pozwana uzyskała informację na temat współpracy powoda z PSA M. już w 2012 r., kiedy powód przekazał dr M. artykuły napisane wspólnie z A. M.. Podczas, gdy:

- twierdzenie Powoda o przekazaniu przełożonej - dr K. M. (2) artykułu opublikowanego wspólnie z A. M. (1) w 2012 r. nie zostało wykazane żadnymi środkami dowodowymi;

- twierdzenie to, jest sprzeczne z pozostałymi zeznaniami Powoda złożonymi w sprawie, który przyznał że nie uwzględnił artykułu z 2012 r. w swoim dorobku naukowym przy ocenie okresowej pracownikom w (...) oraz wprost przyznał, że o współpracy z (...) s.c. nie poinformował swojej przełożonej, a nie mógłby ujawnić tej informacji gdyż naruszyłyby to zasady współpracy z (...) s.c.

- dr K. M. (2) w swoich zeznaniach nie potwierdziła twierdzenia powoda o przekazaniu artykułu w 2012 r.

- świadek R. H. (1) w zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r., wskazał że wraz z Powodem uczestniczył w projekcie (...) s.c. bez powiadomienia pracodawcy,

- Sąd I instancji w Zaskarżonym Wyroku ustalił, że Powód nie poinformował pracodawcy o współpracy z (...) s.c.

e) dokonaniu z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, wadliwej oceny zeznań Powoda i nieuwzględnienie przy ocenie zeznań Powoda zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie tych zeznań za wiarygodne w sytuacji ich oczywistej sprzeczności z zeznaniami K. M. (2) oraz pozostałych świadków i ustalenie że - Powód nie był częścią zespołu merytorycznego PSA M., nie uczestniczył w pracach badawczych PSA M. oraz że Strona pozwana uzyskała informację na temat współpracy powoda z PSA M. już w 2012 r., kiedy powód przekazał dr K. M. artykuły napisane wspólnie z A. M.. Podczas, gdy:

- Powód wykonywał badania w zakresie logistycznym oraz badania stanu techniki, wymieniany jest jako jeden z twórców powstałego w projekcie PSA M. wynalazku; zaś przy realizacji projektu wykonywał także badania laboratoryjne (zeznania świadka A. M. (1) na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r.),

- Powód uczestniczył w projekcie jako członek zespołu merytorycznego, świadek omawiał z nim kwestie dotyczące projektu (zeznania świadka R. H. (1) na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r.),

- dr K. M. (2) w swoich zeznaniach nie potwierdziła twierdzenia Powoda o przekazaniu artykułu w 2012 r.;

- Powód w pozostałych zeznaniach, przyznał że nie uwzględniał artykułu z 2012 r. w swoim dorobku naukowym przy ocenie okresowej pracowników w (...) oraz wprost przyznał, że o współpracy z (...) s.c. nie poinformował swojej przełożonej, a nie mógłby ujawnić tej informacji gdyż naruszyłyby to zasady współpracy z (...) s.c.

2. naruszenie prawa procesowego - art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy dowodów z dokumentów złożonych wraz z pismem procesowym pozwanego z dnia 10 grudnia 2014 r., a w szczególności:

- a) umowy o dzieło z dnia 30.06.2010 r. oraz rachunku z dnia 15.09.2010 r.,
- b) umowy o dzieło z dnia 18.09.2010 r. oraz rachunku z dnia 27.11.2010 r.,
- c) wydruku pn. „Informacje do rozliczenia projektu w roku 2011”,
- d) umowy o dzieło z dnia 07.06.2011 r. wraz z rachunku z dnia 10.06.2011 r.,
- e) umowy o dzieło z dnia 07.06.2011 r. oraz rachunku z dnia 10.06.2011 r.,
- f) umowy o dzieło z dnia 01.06.2012 r. oraz rachunku z dnia 31.07.2012 r.,
- g) umowy o dzieło z dnia 01.06.2012 r. oraz rachunku z dnia 31.08.2012 r.,
- h) umowy o dzieło z dnia 01.09.2012 r. oraz rachunku z dnia 21.12.2012 r.;

(dokumenty oznaczone numerami od 2 do 16);

co skutkowało zmarginalizowaniem przez Sąd Rejonowy zadań Powoda wykonywanych na rzecz (...) s.c. i pominięcie szeregu świadczonych przez niego usług, w szczególności opracowywania wzorców do porównywania określonych parametrów materiałów, przygotowywania wytycznych do stanowisk badawczych, przeprowadzania wstępnych badań parametrów fizycznych wybranych materiałów, analizowania wyników przeprowadzonych badań.

3. naruszenie prawa materialnego - art. 18 k.p. w związku z art. 47 ust. 1 ustawy o instytutach badawczych - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że jedynie podjęcie przez Powoda dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy lub w formie prowadzenia działalności gospodarczej mogłoby stanowić uzasadnioną podstawę wypowiedzenia stosunku pracy - podczas, gdy brak jest podstawy prawnej dla uznania, że Pozwany nie mógł rozwiązać umowy o pracę z Powodem z powodu utraty do niego zaufania.

4. naruszenie prawa materialnego - art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. - poprzez błędne przyjęcie, że złożone przez Pozwanego pracodawcę oświadczenie o wypowiedzeniu nie spełnia wymogu wskazania rzeczywistej i zasadnej przyczyny wypowiedzenia, co jest szczególnie nieuzasadnione wobec stwierdzenia w toku postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, okoliczności będących podstawą utraty przez Pozwanego pracodawcę zaufania do Powoda.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego, kosztów postępowania przed Sądem I oraz Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według złożonych spisów kosztów.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Ramy swobodnej oceny dowodów są określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego nie jest prawidłowa. Zarzuty skarżącego obnażają fragmentaryczną i wybiórczą ocenę materii sprawy. Taka zaś nie może dać pełnego obrazu zaistniałych zdarzeń i zgodnie z dyrektywą art. 233 § 1 kpc nie może się ostać.

W szczególności, co słusznie podnosi apelujący, na gruncie rozpatrywanego przypadku nie sposób przyjąć, iż podana powodowi przyczyna wypowiedzenia nie uzasadniała dokonanego rozwiązania stosunku pracy.

W ocenie Sądu II instancji, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezwzględnie uznać należy, iż uczestnictwo powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy, bez poinformowania o tym stanie rzeczy pracodawcy, stanowiło naruszenie ust. III pkt 3 umowy o pracę, mogące powodować utratę zaufania do jego osoby, a co za tym idzie usprawiedliwiało wypowiedzenie mu umowy o pracę.

Nie sposób zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż powód był zwolniony ze wskazanego obowiązku, bowiem dotyczył on wyłącznie pracowników uczestniczących w pracach badawczych – powód zaś takich nie prowadził. Nie można też przyjąć, iż działalność (...) s.c. nie była podobna do działalności zakładu pracy, wobec tego uczestniczenie przez powoda w projekcie tego podmiotu nie wiązało się z żadną sprzecznością interesów, o której pracodawca zgodnie z wspomnianymi zapisami umownymi powinien być poinformowany. Zdaniem Sądu II instancji, czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd Rejonowy pominął okoliczności mające dla rozstrzygnięcia ważne znaczenie, a w konsekwencji doszedł do błędnych wniosków.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w świetle zeznań samego powoda, zeznań świadka A. M. (1) oraz treści przedstawionych umów o dzieło powód dla (...) s.c. wykonywał badania w zakresie logistycznym - miał za zadanie zbadać stan techniki, ustalić zakres badań, harmonogram realizacji projektu. W szczególności opracowywał wzorce do porównywania określonych parametrów materiałów, przygotowywał wytyczne do stanowisk badawczych, przeprowadzał wstępne badania parametrów fizycznych wybranych materiałów, analizował wyniki przeprowadzonych badań dostarczanych przez Politechnikę (...), pisał raporty i sprawozdania. Powód zajmował się też kwestiami organizacyjnymi, finansowymi, wymianą korespondencji dotyczącej kwestii administracyjnych. Badaniami laboratoryjnymi w zdecydowanej większości zajmowała się Politechnika (...). Powód bezspornie wymieniany jest też jako jeden z twórców powstałego w projekcie PSA M. wynalazku. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego nielogicznym było przyjęcie, przez Sąd Rejonowy, że powód nie był częścią zespołu merytorycznego. Powód miał istotny wkład

w realizację projektu, a jego działalność nie może zostać zakwalifikowana inaczej jak działalność badawcza. Choć powód nie brał stricte udziału w tej części projektu badawczego, która opierała się na badaniach laboratoryjnych, to jednak uczestniczył w innych jego etapach również merytorycznych, bez których wspomniany projekt badawczy jako całość nie mógłby zostać zrealizowany. Powód nie podejmował tylko czynności marginalnych, czysto technicznych lecz projekt współtworzył m.in. wyznaczając zakres prac stricte badawczych oraz analizując ich wyniki. W oparciu o materiał sprawy, w świetle zasad logicznego rozumowania nie sposób więc było wywieść, iż powód nie był członkiem zespołu merytorycznego – prowadzącego projekt badawczy, a co za tym idzie nie musiał zgłaszać pracodawcy faktu podjęcia wskazanej działalności.

Ponadto jeszcze raz podnieść należy, iż w świetle ust. III pkt 3 umowy o pracę, pracownik podejmując dodatkowe zatrudnienie bądź działalność gospodarczą, czy też zamierzając uczestniczyć w działalności innych podmiotów miał obowiązek zawiadomić o tym Zakład Pracy, jeżeli zakres działania będzie podobny do zakresu działania Zakładu Pracy. Powyższe dotyczyło wyłącznie pracowników uczestniczących w pracach badawczych.

Tym samym, w ocenie Sądu II instancji zapis umowny tej treści sprawiał, że powód, nawet jeśli nie podejmował działalności merytorycznej w ramach współpracy z PSA M., miał obowiązek zgłosić ten fakt pozwanemu. Dla pozwanego zakładu pracy bezsprzecznie powód realizował bowiem projekty badawcze, a wskazane zastrzeżenie umowne dotyczyło właśnie pracowników pozwanego, którzy takie zadania realizowali. Taki zapis umowny chronił pozwanego przed angażowaniem, bez jego wiedzy, jego własnych pracowników mających wiedzę w zakresie strategicznych badań naukowych w jakąkolwiek działalności (niekoniecznie badawczą) szeroko rozumianej konkurencji. Nieistotne jest przy tym, w jakich konkretnie badaniach na rzecz pozwanego tacy pracownicy brali udział. Wystarczy tylko, iż decydowali się uczestniczyć w jakiegokolwiek działalności innych podmiotów podejmujących działania w zakresie podobnym do zakresu działania Zakładu Pracy w ogóle. Wobec tego i z tych względów także powód, jako biorący udział w działalności badawczej pozwanego z obowiązku wynikającego z umowy zwolniony nie był.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew ustaleniom Sądu I instancji, brak też podstaw do uznania, że działalność PSA M. nie była podobna do działalności (...), gdyż (...) prowadził działalność naukowo-badawczą w zakresie opracowywania nowych środków ochrony indywidualnej, zaś PSA M. w zakresie produkcji odzieży alpinistycznej.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że: (...) s.c. zajmowała się pracami projektowymi oraz badawczymi w zakresie produkcji odzieży sportowej. Z kolei (...) prowadzi działalność naukowo-badawczą, opracowuje nowe środki ochrony indywidualnej, w tym też w postaci odzieży ochronnej, korzystając z nowych technologii i materiałów. Wobec powyższego obydwie wskazane podmioty zajmują się m.in. działalnością naukowo – badawczą w zakresie produkcji odzieży ochronnej, z tym że służącej innym celom. Niewątpliwie więc ich działalność ma charakter podobny. Nieistotne jest przy tym, iż powód w ramach zatrudnienia dla (...) zajmował się niemal wyłącznie pracami badawczymi w pracowni Ochrony Układu Oddechowego. Co już bowiem podniesiono, w świetle zapisów umowy o pracę, dla oceny czy powód winien zgłosić pracodawcy fakt, iż angażuje się w działalność innego podmiotu, nie jest istotne jaki charakter miały zadania, którymi zajmował się na rzecz pozwanego, lecz czy działalność (...) s.c. oraz pozwanego jest podobna. Punktem odniesienia w tym zakresie jest więc generalny charakter działalności obu wskazanych podmiotów, a nie sfery działalności pracownika w obrębie działalności jego pracodawcy w porównaniu z działalnością podmiotu, z którym ma zamiar współpracować. Zarówno pracodawca powoda jak i (...) s.c. realizowali projekty dotyczące struktury materiałów tekstylnych. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega zatem najmniejszej wątpliwości, iż ich działalność, jako podobna, miała charakter konkurencyjny, a co za tym idzie powód przy podejmowaniu współpracy z (...) s.c. powinien poinformować o tym pozwanego.

Zdaniem Sądu II instancji, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony na gruncie rozpoznawanej sprawy nieuprawnionym jest też założenie, iż strona pozwana już od 2012 r. wiedziała o działalności powoda, a w konsekwencji, że nie można stawiać mu zarzutu utraty zaufania w związku z brakiem poinformowania pracodawcy o jego współpracy z (...) s.c.

Mając to na uwadze zaznaczyć należy, iż poza sporem pozostawał fakt uczestnictwa powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhybrydowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy i nie poinformowania wprost o tym fakcie pracodawcy.

Powoda nie usprawiedliwia okoliczność, iż rzekomo pracodawca miał wiedzę o jego współudziale we wskazanym projekcie. W sprawie, poza gołosłownymi twierdzeniami powoda co do tego, iż w 2012 r. przekazał dr M. artykuły napisane wspólnie z A. M. brak jest na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów. K. M. (2) nie potwierdziła tego faktu w złożonych zeznaniach. Ponadto – co słusznie w apelacji podnosi skarżący - twierdzenie to jest sprzeczne z pozostałymi zeznaniami powoda, złożonymi w sprawie, który przyznał, że nie uwzględniał artykułu z 2012 r. w swoim dorobku naukowym, przy ocenie okresowej pracowników w (...) oraz że nie poinformował swojej przełożonej o współpracy z (...) s.c., bowiem nie mógł ujawnić tej informacji gdyż naruszyłoby to zasady współpracy z (...) s.c. Tym samym twierdzenie, iż działalność powoda była pracodawcy wiadomą nie ma oparcia w materiale sprawy. Tymczasem twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wok. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, PiM 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w Białymstoku LEX nr 1294695). Wobec tego w tej materii, w świetle zasad logicznego rozumowania brak było podstaw do czynienia ustaleń zgodnych z oczekiwaniami powoda.

Zdaniem Sądu II instancji nie można też wnioskować, iż pracodawca o udziale powoda w projekcie na rzecz firmy (...) s.c. wiedział, gdyż przełożona powoda w 2013 r. pytała go o nagrodę dla wynalazku w G.. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż powód wyjaśnił wówczas, iż sam nie zgłaszał żadnego wynalazku i nikt go nie prosił o zgodę na wpisanie jego osoby jako współautora. W istocie powód wskazaną wypowiedzią nie zaprzeczył wówczas, iż współpracował z (...) s.c. - co podniósł Sąd Rejonowy - jednak stwierdzić należy, że udzielona przez niego odpowiedź w tym zakresie była na tyle wymijająca, iż w istocie mogła wprowadzić pozwanego w błąd co do udziału powoda w ogóle we wskazanym projekcie. Pozwany twierdził wprost, iż w związku ze wskazaną odpowiedzią powoda uważał, iż nie ma on nic wspólnego z projektem. Tym samym wnioskowanie w oparciu o wskazaną wypowiedź powoda o wiedzy zakładu pracy co do jego uczestnictwa w działalności (...) s.c. nie może zostać zaakceptowane.

W ocenie Sądu brak zgłoszenia przez powoda pracodawcy faktu podjęcia współpracy z innym podmiotem prowadzącym działalność podobną, nie tłumaczy też brak istnienia wyraźnych regulacji wewnętrznych dotyczących realizacji tego obowiązku. Nawet jeśli bowiem tak było w istocie, nie oznacza to, iż obowiązek ten nie miał żadnej szczególnej roli dla pozwanego, a co za tym idzie, iż jego naruszenie przez pracownika nie może powodować dla niego żadnych ujemnych skutków. Podkreślenia wymaga, iż zapis umowny wyraźnie określał – choć nie wskazywał konkretnej formy zawiadomienia - co pracownik powinien zrobić w przypadku podjęcia współpracy z innym podmiotem. Wywiązanie się z tego nakazu wymagało jedynie należytej staranności po stronie pracownika. Gdyby zatem powód w jakikolwiek sposób zgłosił pracodawcy fakt podjęcia współpracy z (...) s.c. jego zachowanie z uwagi na brak procedur wewnętrznych - nie mogłoby być przedmiotem jakichkolwiek zarzutów. W żadnym jednak razie brak tych procedur nie może tłumaczyć zaniechań obowiązków wynikających wprost z umowy o pracę po stronie powoda jako pracownika.

Sąd Okręgowy uznaje za nietrafne również stwierdzenie Sądu I instancji, że nawet gdyby przyjąć, iż powód miał obowiązek, zgodnie z ust. III pkt 3 umowy o pracę zawiadomić pracodawcę o podjęciu współpracy z firmą (...) s.c., to uchybienie temu obowiązkowi nie mogło stanowić uzasadnionej podstawy wypowiedzenia mu stosunku pracy w świetle art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 roku o instytucjach badawczych (Dz. U. z 2010 r., Nr 96, poz. 618 ze zm.).

Należy podnieść, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie odnosi się do powyższych przepisów prawa materialnego, bowiem w tej sprawie nie mają one żadnego znaczenia. Rozwiązując umowę o pracę, strona pozwana przywołała konkretne

postanowienia tej umowy, które zostały przez powoda naruszone. Sięganie do zapisów ustawy o instytutach badawczych nie ma w tej sprawie żadnego usprawiedliwienia. Wszak podstawą wypowiedzenia stała się utrata zaufania do pracownika, spowodowana naruszeniem postanowień umowy o pracę. Poza sporem pozostaje zaś okoliczność, że pracodawca może utracić zaufanie do pracownika nie tylko wówczas, gdy zasadnie przypisuje mu winę w niedopełnieniu obowiązków, lecz także gdy jego zachowanie jest obiektywnie nieprawidłowe, budzące wątpliwości co do rzetelności postępowania, nawet gdy nie dochodzi do naruszenia obowiązków pracowniczych (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1997 r., I PKN 385/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 538, z dnia 10 sierpnia 2000 r., I PKN 1/00, OSNAPiUS 2002 nr 5, poz. 112, z dnia 31 maja 2001 r., I PKN 441/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 176 i z dnia 5 marca 1999 r., I PKN 623/98, OSNAPiUS 2000 nr 9, poz. 353).

Utrata zaufania do pracownika może stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, jeżeli znajduje oparcie w przesłankach natury obiektywnej oraz racjonalnej i nie jest wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń (wyrok SN z dnia 25 listopada 1997 r., I PKN 385/97, OSNAPiUS 1998, nr 18, poz. 538). Utrata zaufania do pracownika może uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę, mimo, że jego zachowanie nie nosi cech zawinienia, jeżeli w konkretnych okolicznościach jest usprawiedliwiona, w tym znaczeniu, że od pracodawcy nie można wymagać, by nadal darzył pracownika niezbędnym zaufaniem (wyrok SN z dnia 7 września 1999 r., I PKN 257/99, OSNAPiUS 2001, nr 1, poz. 14).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy - czego zdaje się nie dostrzegać Sąd Rejonowy – podstawą zwolnienia powoda nie był fakt podejmowania zatrudnienia czy współdziałania z podmiotem konkurencyjnym, lecz utrata zaufania w związku z uczestniczeniem przez powoda w działalności (...) s.c. przy projekcie dotyczącym opracowania sposobu wytwarzania superhydrofobowej nanostruktury na powierzchni materiałów tekstylnych z zastosowaniem plazmy bez zawiadomienia o tym pracodawcy, czym powód naruszył postanowienia pkt III. 3 umowy o pracę. Tym samym nie określona powołanym art. 47 ustawy podstawa prawna współpracy powoda z (...) s.c. i ewentualny brak zgody pozwanego w tym przedmiocie ma w sprawie kluczowe znaczenie, a stanowiąca przyczynę wypowiedzenia utrata zaufania w związku z niedopełnieniem obowiązków umownych. Art. 47 ustawy o instytutach badawczych nie określa bowiem jedynej podstawy wypowiedzenia stosunku pracy pracownikowi naukowemu.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach sprawy, powód nie informując pozwanego o współpracy z podmiotem trzecim zachował się obiektywnie nieprawidłowo. Pozwany z uwagi na prowadzoną działalność naukową miał prawo oczekiwać od pracowników prowadzących działalność badawczą, iż zachowają się lojalnie względem niego i będą sygnalizować o wszystkich formach współpracy z podmiotami trzecimi prowadzącymi działalność podobną, zwłaszcza że takie obostrzenie zawarł w umowie o pracę. Powód obiektywnie tego wymogu nie spełnił.

Rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem stanowi zwykły sposób rozwiązania umowy o pracę. Wystarczy, jeżeli przyczyny je uzasadniające mają zwykły charakter - zob. orzeczenia SN z 4 kwietnia 1979r. I PRN 32/79, 2 października 1996 r. I PRN 69/96, 4 grudnia 1997 r. I PKN 419/97 publ. Legalis.

Wobec tego uznać należało iż wypowiedzenie umowy o pracę powodowi przez pozwanego w świetle art. 45 § 1 kp w zw. z art. 30 § 4 kp było uzasadnione.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego apelacyjne zarzuty dotyczące zarówno naruszenia prawa procesowego - art. 233 kpc oraz art. 328 § 2 w zw. z 227 § 1 kp jak i prawa materialnego - art. 18 kp w zw. z art. 47 ustawy o instytutach badawczych oraz art. 45 § 1 w zw. z art. 30 § 4 kp uznać należało za trafne. Wobec powyższego roszczenia powoda zgłoszone w procesie nie mogły zostać uwzględnione.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 1, 3 i 4 i oddalił powództwo.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za I instancję orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z

urzędu. (Dz. U. 2013, poz.490) w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania zaskarżonego orzeczenia, uwzględniając wartość pierwotnie zgłoszonych roszczeń.

Natomiast o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia w brzmieniu ustalonym nowelizacją z dnia 29 lipca 2015 r. /Dz.U.2015.1078/.